

Tien varrelta.

Helsingin Ruusu-Risti-luentojen aiheena on ollut: helmikuun 26 p:nä *Äiti*, maaliskuun 5 p:nä *Kristus ja kansallishaltia*, 12 p:nä *Väinämöinen ja Kristus* ja 19 p:nä *Kristus meissä ja meidän puolestamme*.

Ruusu-Risti-juhlan toimeenpani Väinämö-looshi helmikuun 18 p:nä Kulmakoululla Helsingissä. Sangen arvokkaan musikaalisen ohjelman ohella oli R. R:n johtajan esitelmä *Okkultisia parantajia* ja Carl af Ugglasin yksinäytöksinen näytelmä *Maria Natsaretista*, jonka tunnetulla taidolla esittivät Hilda Pihlajamäki ja Bertha Lindberg. Yleisöä oli salin täydeltä.

Ruusu-Ristin Sepot. Kertakuukautisen yleisötilaisuuden asemasta oli maaliskuun 5 p:nä tavallista erikoisempi R. R:juhla Kulmakoulutalon Kalevaisessa temppelissä, R. R.-taiteilijat siellä silloin esittivät oman henkensä tuotteita. Säveltäjät, soittajat, laulajat, näyttelijät, lausujat, kirjailijat, runoilijat, puhujat. Liikkeellä oli suuri seppojen lauma. Ja innostunutta yleisöä tuvan täydeltä.

Seppojen syntysanat lausui aluksi niiden „näkiä“, toimittaja Aarne Kotilainen. Lämpimällä, koruttomalla tavalla hän kertoi, miten yhdeksi R. R:n monista kerhoista oli ajateltu Kynäilijän kerhoa. Ajatukselle oli vauhtia luonut R.R:n johtajan Kirjallisuuden Seuran taholta antama kehoitus asian alkuunpanemiseksi, jotta hänen kirjoittamiensa kirjojen puolesta olisi maailmalla kynän avulla jotain alettu aikaansaada. Tästä kehittyi ajatus koota kaikki R. R:n kynänkäyttäjät yhtymään, jotta yhteistoiminnan puitteissa voitaisiin joskus ajatella R. R.-henkisten, kaunokirjallisten tuotteiden maailmalle saattamista, koska monet sellaiset olivat kustantajien vieroksumisen, ellei sanottaisi vihamielisyyden takia joutuneet laatikkoihin tomuttumaan tai surun puuskassa poltetuiksi. Muutamat kynäniekat kokoontuivatkin ahkerina ja innokkaina Seppolapsosta synnyttelemään, mutta tuumittaessa tultiin siihen tulokseen, että jos esim. juhlien muodossa kynän ja sanan avulla alettaisiin yleisön makuun maailmalle vaikuttaa, silloin tarvittaisiin soittajat ja laulajat ja säveltäjät ja näyttelijät ja lausujat ja puhujat mukaan. Käsityöihmiskin. Näin läksi siis alkuun se virtaus, jonka ensimmäisenä ilmiönä yhteiseksi rohkaisuksi oli esillä oleva juhla.

Seppojen sanoman jälkeen seurasi J. Pohjanmiehen säveltämä taivaallisen kaunis „In nobis regnat Jesus“, Hans Liljequistin, Ola Forsellin, Vilho Heliön hienojen viulujen ja Helvi Leiviskän pianon loihittimina.

Sävelten avulla siinä ilmituotiin, missä hengessä R. R:n Sepot tahtoivat liikkeelle lähteä.

Kolmantena numerona olisi pitänyt olla johtajamme kertoma satu, mutta hänen väsymyksensä takia ei saatu suurimman seppomme elävää satusetäitaitoa kuulla, vaan sen sijaan Annikki Reijonen esitti itsetekoisen satunsa „Kaksi veljestä“. Senjälkeen seurasi Pohjanmiehen säveltämiä yksinlauluja Olivia Gebhardtin herkästi tulkitsemina, ja Tuuli Reijosen kirjoittama liikuttavan kaunis novelli, „Madonna ja lapsi“ Bertha Lindberg tottuneessa rytmeilyssä, jota yleisö kyynelsilmin kuunteli.

Tau'on jälkeen oli kaksi numeroa Suomemme ainoalta naissäveltäjältä, yhteiseltä ystävältämme, Helvi Leiviskältä, joka enemmän kuin tuskin kukaan toinen on aina aulis taiteellaan palvelemaan. Niin saimme kuulla Annikki Uimosen laulamina, Akseli Tolvasen runoon „Aamun yöstä“ ja J. Siljon „Aallon laulua“ sovitetut herkäät sävelmät, sekä „Preludin viululle ja pianolle“, Hans Liljeqvistin ja tekijän esittiminä. Näiden välillä oli Anni Kasteen runoja Kirkkailta ikuisuusmailta, Bertha Lindbergin lausumina – tekijä huudettiin kiihkein taputuksin esiin – sekä nuoren kirjailijamme, Viljo Sarajan syvämietteisiä mietelmiä, tekijän itsensä miehekkään hyväsointuisesti tulkitsemina.

Ei jäänyt suurin Seppommekaan sanattomaksi. Illan huippuna oli „H. P. B:n“ ensimmäinen näytös, jossa Hilda Pihlajamäki ja Jussi Snellman mestarillisella tavallaan esittivät „leijonasydämen“ lähdön totuudenjulistajan louhikkoiselle tielle.

Molemmat näyttelijät ja säveltäjäsisaremmme saivat kukkia.

Ilta oli lopussa. Ken tietää, mitä Suomen kansallishaltian inspiroivia henkiä oli läsnä, sillä tunnelma oli kirkas ja korkea, – sillä päivällä oli pyhäpuheessaan suurin seppomme loihtinut sieluihimme sytteitä Kristuksesta ja Suomen Kansallishaltiasta, Väinämöisestä, joka toivoi kansaansa suuriin tekoihin.

Sepot, Sammon takojat! Kaikki me olemme sitä, jos kukin talenttimme annamme Luojan työhön, jos tieteemme, taiteemme, käsityömme, kaikkemme kaikilta aloilta ojennamme uhrialttarille Jumalan valtakuntaa varten.

En mahda sille mitään, mutta näin kaikkien seppojemme ryhmittyvän ryhmiksi ammattikuntainsa mukaan. Mikä voima siitä voikaan syntyä maallemme ja maailmalle. A. R.

Jyväskylästä. Helmikuun 28 ja maaliskuun 1 päivänä vieraili Ruusu-Ristin Johtaja Jyväskylässä Kalevalajuhlassamme ja Loosikouksessa, joista sen kautta muodostui meille harvinaiset juhlatilaisuudet.

Kalevalajuhlassa oli Temppelemme koristettu ryijyillä, männyillä, kukilla ja kynttilöillä. Aluksi soitti tait. J. Pohjanmies pianolla Sibeliuksen Finlandian, jota seurasi rva Lyyli Kolkkalan tervehdyspuhe. Tait. J. Pohjanmies esitti sen jälkeen muutamia kappaleita flyygeli-kanteleellaan ja rouva Terttu Pajunen lausui Kalevalasta. Kauniita kaksinlauluja esittivät neidit Helmi Järvinen ja Aune Vehkonen. Johtaja Pekka Ervast puhui sitten aiheesta „Kristus ja Kansallishaltia“, jota yleisö kuunteli suurella hartaudella. Lopuksi esittivät rva Terttu Pajunen ja herra Kalevi Stenbäck E. Kaukomaan ja J. Pohjanmiehen kirjoittaman Kalevala-aiheisen kuvaelman, jossa yksinlaulut esitti neiti Helmi Järvinen tait. Pohjanmiehen säestäessä flyygeli-kanteleella.

Temppelemme oli ääriään myöten täynnä kiitollista yleisöä ja me tunsimme itsemme onnellisiksi voidessamme tarjota parastamme.

Kunnellnessamme Kalevala-aiheista ohjelmaa ja etenkin johtajan puhetta tunsimme varmaan useat, että tässä on aate, joka voi meitä yhdistää, ja tässä on henki, joka voi meidät nostaa uuteen onnellisempaan elämään, kun se vain pääsee kyllyiksi valtaamaan sielumme. A. S.

Päämajaryhmässä, helmikuun 25 päivänä oli Kerholassa ilo viettää tavallista erikoisempi lauantai-ilta. Silloin nimittäin esitettiin siellä n. 60 värillistä varjokuvaa Point Lomasta, toiseksi suurimman teosofisen seuran siirtokunnasta Californiasta. Varjokuvain siirtäjänä oli eräs ystävällinen nuori mies ja niiden selostajana herttainen ja veljellishenkinen neiti Inez Wilén, molemmat täkäläisestä Point Loma-looshista, jälkimäinen toimien sen johtajana. Kuulijoita ja näkijöitä illassa oli vain kolmisenkymmentä, joten paljon arvokasta jäi monelta osakseen saamatta.

Sinä vierähti silmiemme editse suurin piirtein sitä, mitä päämajaryhmässä on uneksittu Suomea varten. Suuri Jumalan luonto, keskellä kaksi temppeleä, koteja, kouluja, maanviljelystä, satumaisia puutarhoja ja ennenkaikkea pikku luojina onnellisia ihmisiä ruumiillisen, sielullisen ja henkisen työn uurtamisessa. Ja kaiken tämän alkuunpanijana – nainen, Madame Tingley, joka vuonna 1901 lähti parin apulaisen ja vain 5 lapsen kanssa halki Amerikan Tyynen valtameren rannoille. Teltoissa he ensin asuivat ympärillään karu erämaa. Mutta siitä se nousi, kukoistava

siirtokunta palavasta uskosta asian tärkeyteen – teosofian hengessä kasvattaa uutta sukupolvea ihmisolennon kolmijaon mukaan, onnellisimmiksi ihmisiksi vapaan luonnon keskellä. Henki sai ravintoa muinaisen viisaususkon ohjeista, jonka mukaan itsekasvatus oli kaiken a ja o. Sielua ravittiin tavallisilla koulutiedoilla ja sen ohessa monipuolisella taiteellisella kasvatuksella, musiikki ja teatteri ollen erittäin tärkeällä sijalla. Näimme kuvista ihanan, kreikkalaisen temppelein äärettömän valtameren rannalla, jonka ympärillä muinaisten amfiteattereiden tavoin oli sijaa 3000:lle katsojalle ja oppilaita opettajineen näyttelemässä muinaisia mysterionäytelmiä. Ja mitä ruumiilliseen kasvatukseen tuli, pantiin sille suuri paino. Paitsi tavallista urheilua ja kouluvoimistelua saivat lapset samoinkuin kaikki muut tehdä ruumiillista työtä pelloilla, puutarhassa, keittiössä, kaikkialla. Ketään palkattuja työläisiä ei ole ollut koko aikana. Niinpä suomalaissyntyinen professori Sirén, johtajamme nuoruustovereita, hoiti yövahdin virkaa. Jonkun toisen, kemian ja fysiikan professorin – Point Lomassa on näet teosofinen yliopisto, kolmivuotiaista profereiksi saakka on siellä tilaisuus saada opetusta – saattoi tavata teitä öljyämässä tai kloakkilaitoksia puhdistamassa. Työtä ja aherrusta, iloisia ja onnellisia kasvoja kaikkialla! Eräs Suomesta kotoisin oleva rouva oli lähtenyt Point Lomaan lepäämään. Mutta hänkään ei voinut olla sieltä ilman työtä. Ja niinpä sai tehtäväkseen täyttää linnuille asetettuja astioita vedellä. Eläimet erikoisesti kuuluvat rakastavan Point Lomaa. Kun alueiden ulkopuolella alkaa esim. syysmetsästyksen aika, pakenee laumottain kaikenlaista metsänriistaa Point Loman turviin. Siellä ei sitä ammuta eikä hätyytetä.

Mitä vielä? Ekoonomisesta puolestako?

Kun siellä päämajaryhmässä oli kuvat katseltu loppuun ja välillä juotu kahvit ja kuunneltu musiikit, syntyi keskustelua. Kysyttiin ahkerasti. Ja neiti Wilén vastaili ahkerasti.

Point Lomalla on ollut hyvää karmaa. Se on saanut vastaanottaa paljon lahjoituksia. Mutta pääomaksi lasketaan myös kaikki ilmainen työ, jota siellä tehdään. Kellään ei ole palkkaa. Joka viikko saa kukin kirjoittaa listan kaikesta, mitä hän tarvitsee, – asunto, lämpö, valo, ruoka tulee yhteistaloudesta ilman muuta, mutta vaatteet kuluvat eri lailla, samoin moni muu pieni seikka. Pikkuisiin matkoihin ja läheisessä San Diegon kaupungissa saatuihin huvituksiin, jos ken sellaista kaipaa, saa tilapäisrahaa.

Lisäksi ansaitaan rahaa maanviljelys- ja puutarhatuotteilla, joita viedään San Diegoon. San Diego oli v. 1907 pieni kalastajakaupunki 16,000:ne asukkaineen, nyt Helsingin suuruinen. Ja vielä ansaitaan kirjapainolla ja valokuva-ateljeella, jotka ovat Californian suurimpia.

Muuan seikka oli kuulijoille sangen kiinnostava. Madame Tingley oli lämmin rauhanystävä, omaten siinä suhteessa ehkä paljon selvemmat kannat kuin nykyinen johtaja, tohtori Purucker. Kun maailmansota syttyi, marssi Madame Tingley useat kerrat Washingtoniin hallituksen pakinoille puhumaan sitä vastaan, että Amerikka ottaisi osaa sotaan. Tästäkö hallitusherrat äkämystyivät, lähettivät Point Loman alueiden ympärille tykkejä, joiden alustatkin muurattiin lujaksi perustaksi. Samoin merellä oli sotalaivoja tykkeinensä valmiina ampumaan koko mokoma rauhanvalta maan tasalle. Tunnustukseksi rauhantyöstään Madame Tingleyille lahjoitettiin sodan päätyttyä Saksan Punaisen Ristin kultamitali, jonka sen johtaja ja valtakunnankansleri hänelle yhdessä antoivat.

Ja yhä lisää me saimme kuulla siitä, mitä palava sydän yhtyneenä ylhäältä tulevaan inspirationiin ja siunaaviin voimiin, voi täällä maantasolla, täällä raskasten ponnistusten koulussa aikaansaada.

Vuonna 1923, siis 10 vuotta sitten, jolloin Madame Tingley oli Suomessakin käymässä, oli 5000 lasta eri puolilta maapalloa saanut kasvatuksensa Point Lomassa ja lähtenyt takaisin kotiseuduillensä, vain pienen osan jäädessä työntekijöiksi koulukuntaan. Mutta ei siinä kyllin, että työ keskitettiin Amerikkaan. Madame Tingley suunnitteli samantapaista keskusta Eurooppaan, Visingsöhön Ruotsiin. 1913 pantiin aije alulle, mutta maailmansota keskeytti sen. Vasta 10 vuotta myöhemmin tästä saatiin alkuun kesäkoulu, joka siitä saakka on joka vuosi jatkunut. Viime kesänä neiti Wilén vietti siellä palkattomana opettajana ja lasten kaitsijana 7 viikkoa. Ja näistä muistoistaan hän kertoi.

Lapsia oli 53 ja aamusta iltaan he hyörivät työssä puutarhassa, koulussa, leikeissään, retkillä ja vapaahetkinään. He asuivat ryhmäkodeissa, joita kutakin hoiti ryhmätäti. Keskellä aluetta oli koulurakennus ja kauempana „Kungsgård“, jossa asusti matkailijoiden tulva: jäseniä, kerholaisia, ulkopuolisia. Täällä pidettiin yhteisiä teosofisia keskustelu- ja hartaushetkiä. Erään „tädin“ tehtävänä oli yksinomaan voileipäin laitto – 800 päivittäin.

Paikkakunnan väestö, pappien yllyttäminä oli aluksi suhtautunut sangen vihamielisesti yritykseen, mutta vähitellen „teosofipakanat“ saivat ystävällisyydellään heidät muuttumaan. Ja kun paikalle rakennettiin

sähköasema, josta paikkakuntakin sai valonsa, muuttui suhde yhä paremmaksi. Vaimot tulivat auttamaan keittiöihin, miehet kantamaan puita ja lapsiansakin he uskalsivat antaa „pakanain“ Lotuskouluun, jotka täten lahjoittivat heille sekä fyysillistä että henkistä valoa.

50,000 kruunua maksoi sähköaseman saanti. 2 milj. Suomen markkaa on alussa pantu perustuskustannuksiin. Ja miljoonia on varattuna lisäkustannuksia varten, sillä paikalle aijotaan saada eurooppalainen keskus. Piirustukset odottavat valmiina, mutta odotetaan aikain helpottumista.

Tällä merenselällisellä „satusaarella“, joksi he paikkaansa kutsuvat, on rannikolla muuan kivi, 1 ½ m. korkea, jota sanotaan Odinin uhrialttariksi. Valon Jumalalle pyhitettyjä palveluksia on siellä ennen vietetty, ja nyt uudelleen kerääntyy sinne ihmislapsia, jotka uskovat näkymättömiin jumaliin, luonnonhenkiin ja muihin. Uskonnotkin uudestisyntyvät!

„Menkää käymää Visingsössä!“ lopetti neiti Wilén iloisesti hymyillen puheensa. „Se kannattaa, ja sinne ovat vieraat sydämellisesti tervetulleita“. *Kuuntelija.*

Viisaudenmestarien kirjeitä. Kaikkia suomalaisia teosofian tutkijoita suosii nykyään erikoinen onni, kun Mystician kustantamana on kauppaan ilmestynyt kirja Viisaudenmestarien kirjeitä. Nämä kirjeet ovat koeaikaa ja tsheelakautta koskettelevia.

Olemme ehken oppineet ajattelemaan noista Mestareista, että he ovat ylen ankaria ja jyliä kaikkia inhimillisiä pikkupiirteitä vailla olevia yli-ihmisiä. Olemme tuskin osanneet ajatella heitä leikinlaskijoiksi sillä heidän eivät puhu turhia – joksi humorin useimmiten otamme, he sanovat vain muka lyhyen asiallisesti sanansa ja katoavat. Mutta noissa kirjeissään he astuvat eteemme niin elävinä ja luontevana, vielä elävämpinä kuin olemme elävää olentoa edes osanneet ajatellakaan ja kuitenkin samalla todellisina yli-ihmisinä. Niistä kirjeistä saamme käsityksen siitä miten suuri heidän olemuksensa on viisaudessa, voimassa ja kauneudessa, hyvydessä ollut, miten suuri heidän uskonsa ja luottamuksensa ihmisessä piilevään hyvän mahdollisuuteen. Vallankin nuo kaksi Mestaria, jotka yrittivät toisten toveriensa epäilyksistä huolimatta tuoda sitä valoa meille länsimaalaisille, josta mekin nyt saamme iloita. Noista kirjeistä näemme miten äärettömällä kärsivällisyydellä ja hyväntahtoisuudella, loppumattomalla rauhallisuudella he koettavat saada eurooppalaisia käsittämään viisauden oppimisen välttämättömiä ehdottoman tärkeitä aakkosia, viisaan tien vaaroja ja voittoja. Kun voittaa kirjeiden „riitelemis“

sävyn ja jaksaa syventyä tarkkailemaan eurooppalaista ja aasialaista ihmistä niin eipä meistä paljoa jää jällelle kun itsestämme otamme sen pois, jota ei ole aasialaisissa, eli Mestarissa, tahi heidän oikeassa tsheelassaan. Vasta noista kirjeistä olen löytänyt Teosofisen Seuran Suuret. H. P. B. on aina ollut läheisempi hänkin Suurena, mutta vasta nuo kirjeet näyttävät millaisia ovat todella Suuret Teosofit, selittäen samalla H. P. B. salaisuudesta tärkeitä asioita.

Mystica on tehnyt suuren palveluksen teosofialle kustantamalla nuo kirjeet luottaen niiden apuun, jotka ennakkotilauksensa tekivät jo vuosia sitten. Toivoa täytyy, että jokainen tilaaja kiiruhtaa iloiten täyttämään antamansa ostolupauksen, jotta Mystica ei joudu kärsimään uskossaan ihmisen sanaan, vaan voi luottamuksella jatkaa toisten osien painatusta. Toivoa täytyy, että kaikki vain suomea taitavat teosofian tutkijat hankkivat itselleen alkuperäisten opetusten suomennoksen voidakseen verrata ja tarkistaa myöhempiä „sanomia“ alkuperäisiin totuuksiin. Totuutta, ja vain totuutta etsikäämme.

Teko.

Kirjallisuusseuran jäsenille huomautetaan, että jäsenmaksujen kanto alkaa maaliskuussa, joten huhtikuusta lähtien saavat 20 % alennuksen kirjoja ostaessaan ainoastaan ne, jotka ovat maksaneet tämän vuoden jäsenmaksun. R.-R.-Kirjallisuusseuran vuosikokous pidetään helluntaina Ruusti-Ristin vuosikokouksen yhteydessä.

Kaksi tapausta. Olemme leikanneet sanomalehdistä seuraavat kaksi tapausta. Ne puhunevat itse puolestaan.

„Seinäjoen välikäräjillä tunnusti muuan varkaudesta syytteessä oleva suurrikollinen Kalle Kulmala tehneensä viime huhtikuussa Ruokolahdella raa'an ryöstömurhan. Hän oli saanut tietää, että eräällä kulkukauppialla nimeltä Mikko Koikkalainen oli muassaan rahaa yli 70,000 markkaa. Nämä rahat Kulmala päätti anastaa, ja eräänä iltana hän odotteli jonkun järven jäällä Koikkalaista, jonka hän tiesi tulevan jäätä myöten. Koikkalaisen saavuttua hän murhasi tämän rautaporalla ja upotti paloittelemansa ruumiin railoon sitä ennen ryöstettyään rahat ruumiilta.

Kulmala on aikaisemmin tuomittu eri rikoksista yhteensä 22 vuoden vankeus- ja kuritushuonerangaistuksiin, joista hän on suurimman osan kärsinyt.

Tunnustuksensa Kulmala sanoi aiheutuneen siitä, että hän ei ollut saanut öisin nukutuksi, koska hänen oli täytyntä 'tapella' Koikkalaisen haamun kanssa.

Asian ollessa uudelleen esillä oikeudessa Kulmala vaikenä. Hän sanoi vain haluavansa kuolla ja odottavansa tuomiota.“

„T. k. 13 p. vastaisena yönä tapahtui raaka verityö Naantalissa maaseurakunnassa. Työmies E. A. löi vaimoaan tämän nukkuessa kaulaan niin että kaulavaltimo aukesi. – Hän ilmoittaa poliisille erikoisen aiheen tekoon. *Hän väittää nimittäin nähneensä pahaa unta. Hän oli luullut juoksevänsä metsässä alusvaatteissaan ja sitten vajonnut suohon.* Herätessään hän oli nähnyt vaimonsa verissään. Poliisi ei luonnollisestikaan usko miehen väitettä, että hän muka unissaan olisi haavoittanut vaimoaan.“

Kaikkien puolesta kaikille. „Kirjoilla on kohtalonsa“ – varsinkin lainakirjoilla. Tämän totuuden ovat kaikki huomanneet, ei yksin se veljemme, joka kirjoista keskusteltaessa ihmetteli, että rrläisetkin – ei vain muu maailma – saattavat olla kunnioittamatta ystäviensä kirjoja yhtä paljon kuin omiaan. Hän on näet hyvántahtoisuudessaan – niinkuin kait jokainen meistä – tullut lainanneeksi kirjastonsa aarteita ja tulee tuontuostakin epämieluisiin kokemuksiin siitä, kuinka vähän täsmällisyyden kuninkaallista hyvettä noudatetaan. Toisinaan kirjat palaavat takaisin, joskus sellaisessakin kunnossa, että niitä ei risaisuutensa takia tarvitse piilottaa hyllyjen takalistolle, mutta ihmeen usein ne unohtuvat maailmalle. Syytä lienee joskus lainaajassa, joka niin suuresti on luottanut veljiensä hyvään tahtoon, että on pitänyt tarpeettomana merkitä muistiin kirjan väliaikaisen haltijan nimeä. Useimmiten sentään on kirjan saajaa pidettävä siitä moraalisisesta vastuusta, vastuusta siis myös siitä, että hän huolimattomuudessaan unohtaa milloinkaan saaneensa sen lainaksi tai huolettomuudessaan lainaa sen edelleen kysymättä lupaa kirjan omistajalta.

Tästähän me emme pidä! Ja kun nyt siis tarkastamme kirjakaappejamme, löytyisikö niistä mahdollisesti liian pitkäaikaiselle vierailulle unohtuneita teoksia, esitän eräitä bibliofiilisiä näkökohtia harkittavaksemme, nimittäin että

1) hankimme jokaista uutta *teosofista* kirjaa kaksin kappalein. Näistä säilytämme toisen pieluskirjaksemme, toisen varaamme mahdollisille lainaajille.

2) Kotimaisia teosofisia kirjoja lainaamme vain ei-teosofeille. Onhan luonnollista, että hankimme itsekukin kaikki saatavissa olevat tai muuten haluamamme alaa koskevat teokset. Ja koska tällä hyvällä tavallamme edistämme kirjallisuutemme ja aattemme leviämistä, säilytämme

ylläolevasta kielteisestä periaatteestamme huolimatta veljiemme ystävyysloukkaantumattomana.

3) Sidotamme kirjamme niiden sisällön, päähänpistojemme tai vakaumuksemme vaatimiin kansiin – tässä tarjoavat helsinkiläisille R.-R:n nuoret taattua apuansa –, ja

4) varustamme ne, jos varamme sallivat, persoonallisuuttamme t.m.s. kuvattavalla ex libris-merkillä.

5) Pidämme varmuuden vuoksi kirjaa lainoistamme. T. S.

Ruusu-Ristin tästä numerosta on jäänyt ensi numeroon sekä „Vapaa sana“ osastoon kuuluvia kirjoituksia että „Kysymyksiä ja vastauksia“.

Ruusu-Ristin ensi numero ilmestyy huhti-toukokuun kaksoisnumerona toimittajan ulkomaamatkan takia.

(Ruusu-Risti 1933 Maaliskuu N:o 3, s. 100-106)